

Foreningen af Danske Ral- og Sandsugere har under forhandlingerne efter Skov- og Naturstyrelsens opfattelse accepteret *principperne i det nye tilladelsessystem*, dvs. at indvindingen for fremtiden skal ske i geografisk afgrænsede og miljøvurderede områder.

Foreningen har imidlertid lagt stor vægt på, at der bliver etableret en rummelig *overgangsordning*, der giver de indvindere, der i dag har tilladelse til indvinding efter den nuværende lovs § 19, en automatisk ret til fortsat indvinding i de hidtil anvendte indvindingsområder.

Branchen er også på dette punkt imødekommet, idet lovforslagets overgangsordning giver alle indvindere med en gældende indvindings-tilladelse ret til »automatisk« – dvs. uden indhentning af en konkret tilladelse – ved lovforslagets ikrafttræden at indvinde råstoffer i de overgangsområder, som i samarbejde med bl.a. branchen ved en særlig bekendtgørelse bliver udlagt inden 1. januar 1997 med udgangspunkt i de eksisterende indvindingsområder. Overgangsordningen løber over 10 år, hvilket svarer til det opsigelsesvarsel, som indehavere af § 19-tilladelser har i henhold til den gældende råstoflov. Branchen får hermed god tid til at omstille sig til det nye tilladelsessystem.

Foreningen har endelig ønsket, at afgørelser efter den ændrede lov kan påklages til et *uafhængigt klagenævn*.

Foreningen er her delvis imødekommet ved indsættelsen af Naturklagenævnet som klageinstans i forhold til råstofindvindingen på havet. Foreningens ønske om, at der i klagenævnet skal være repræsentation af erhvervsinteresser, er dog ikke herved imødekommet, da der ikke i Naturklagenævnet er repræsentation af erhvervsinteresser. Naturklagenævnet består – ud over en formand, der er jurist – af repræsentanter, der er udpeget af de partier, der er repræsenteret i Finansudvalget samt af 2 højesteretsdommere.

Naturklagenævnet er i forvejen klageinstans i sager vedrørende råstofindvinding på land og i øvrigt også på bl.a. naturbeskyttelseslovens område. På grund af sagernes indbyrdes sammenhæng er det derfor fundet mest hensigtsmæssigt også at indsætte Naturklagenævnet som klageinstans i sager vedrørende indvinding på havet.

I relation til de enkelte punkter, som fore-

ningen særligt fremhæver i henvendelsen af 22. januar 1996, kan oplyses følgende:

Ad 1

Det er korrekt, at der efter den gældende råstoflov er mulighed for at gennemføre miljømæssige reguleringer.

Det er således – efter den gældende lovs § 21 – muligt helt at lukke et havområde for indvinding. Denne hjemmel er ved bekendtgørelse nr. 984 af 5. december 1994 anvendt til at gennemføre en afviklingsordning for indvinding i EF-fuglebeskyttelsesområderne.

Det er endvidere muligt – efter lovens § 22 – at udstede en tilladelse på miljømæssigt betingede vilkår til indvinding inden for dele af et havområde, der er lukket for indvinding efter lovens § 21. Denne mulighed er blevet brugt ved reguleringen af indvindingerne til de faste forbindelser over Storebælt og Øresund.

Det grundlæggende tilladelsesprincip for indvinding af råstoffer på havet i dag er imidlertid stadig, at indehavere af fartøjer med en generel indvindings-tilladelse efter råstoflovens § 19 frit kan indvinde overalt på havområdet, hvor der ikke er foretaget særlige begrænsninger. Kun ved meget store indvindinger til opfyldnings- eller kystfodringsopgaver skal der meddeles en speciel tilladelse, jf. bekendtgørelse nr. 168 af 12. marts 1990.

Indvindingen kan således i dag stadig gennemføres på langt størstedelen af det danske havområde, uden at der gennemføres en miljøvurdering, før indvinding foretages.

Med det foreliggende lovforslag lægges op til, at princippet om indvinding i geografisk afgrænsede og miljøvurderede områder udtrækkes til at gælde al indvinding på hele det danske havområde.

Ad 2

Foreningen af Danske Ral- og Sandsugere mener, at lovforslaget lægger op til en for snæver overgangsordning, der krænker branchens rettigheder. Branchen ønsker at kunne indvinde frit i de eksisterende indvindingsområder, indtil ressourcerne her er opbrugte. Skov- og Naturstyrelsen har forstået dette synspunkt således, at branchen er af den opfattelse, at indvindingen i »overgangsområderne« skal kunne fortsætte ud over 10 år, uden at branchen er forpligtet til at gennemføre miljømæssige un-